

LEDČICKÉ NOVINY

říjen-prosinec 2017

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané,

rok uplynul jako voda a my jsme se opět přehoupli do adventního času, který je naplněn řadou překrásných společných setkání. U nás v Ledčicích jsme jej zahájili otevřením jarmarku a koncertem Petra a Dicka (Gentlemen's Agreement) U Cinků 2. prosince. Pokračovali jsme tradičním společným rozsvícením vánočního stromu 5. prosince na návsi. Atmosféra na koncertu byla mimořádně přátelská, což se o rozsvícení vánočního stromu říci nedá. Možná by snad i byla, ale slušnost chyběla jak dětem, tak dospělým. Neúcta k účinkujícím byla přímo tristní. A to nemluvím o mládeži, která nás po celou dobu častovala odpalováním dělobuchů, přestože Obecně závazná vyhláška č. 1/2017 (viz www.ledcice.cz) používání petard a dělobuchů povoluje pouze jedenkrát v roce - z 31. prosince na 1. ledna. Kam se poděla slušnost!?

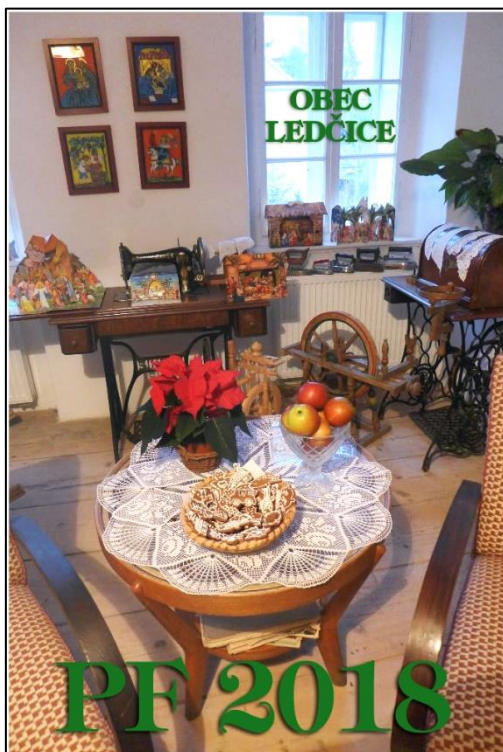
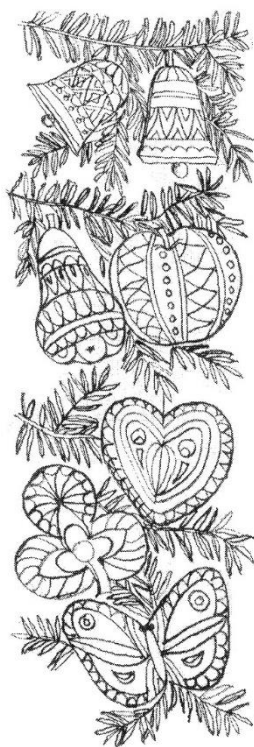
Do konce adventu nám ještě nějaký čas zbývá, a tak bych Vás ráda pozvala na akce, které teprve proběhnou. Ta nejbližší, vánoční posezení se seniory, se uskuteční ve čtvrtek 14. prosince od 16 hodin U Cinků.

Hned na to, v sobotu 16. prosince od 16 hodin, zve do kostela sv. Václava Ledčický příležitostný sbor a orchestr na tradiční Českou mši vánoční. Letos bude jubilejní. Již deset let se pravidelně scházejí a sjíždějí sboristé i instrumentalisté z různých koutů Čech, aby u nás v Ledčicích společně zahráli a zazpívali církevní skladbu od Jakuba Jana Ryby, která se stala symbolem českých Vánoc.

Naposledy se sejdeme ke společnému zpívání koled o Štědrém večeru, ve 21 hodin v kostele sv. Václava. Ráda bych touto cestou rovněž poděkovala za celoroční práci zastupitelům, spolupracovníkům, zaměstnancům obce, zaměstnancům místní základní a mateřské školy, všem, kteří pomáhají vytvářet nejen ledčický kulturní program, ale i těm, kteří svou prací stále přispívají k tomu, aby naše vesnička byla pěknější a pěknější a nám se zde žilo lépe.

Vám všem přeji požehnané Vánoce, spojené s láskou i porozuměním, abyste je mohli prožít v kruhu svých blízkých. Do nadcházejícího roku 2018 přeji mnoho zdraví, štěstí, spokojenosti. A co se Vám nesplnilo či nepodařilo tento rok, ať se vyplní napřesrok.

Jiřina Michovská

Miroslav Florian
Vánoční sloky (úryvek z básně)

Zdráhají-li se všechna slova,
udělám si báseň ze jmelí;
je krásná jako Catullova,
když polibek se osmělí.
Smrk jenom vážně klopí řasy,
však nažehlené jedličky
ji chtějí přednést, už se hlásí
a stoupají si na špičky.
Nad nimi třpytí se a buší
hvězda, ach ne ta z Betléma;
je jiná – ale přesto sluší
smrčku i jedli, oběma.
Třpytí se svatozáře míru
za okny v každém poschodí.
I bez tužky a bez papíru
se pod ní píseň narodí.

Malá ledčická

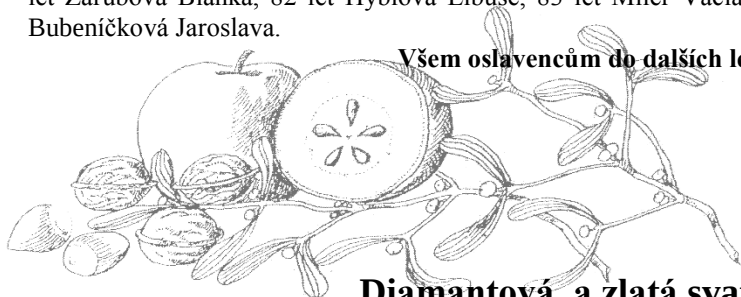
kronika

Blahopřejeme

Ve čtvrtém čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili:

55 let Čos Vladimír, 55 let Báčová Renata, 55 let Vovsová Hana, 60 let Salač Antonín, 60 let Michovská Jiřina, 60 let Volf Jan, 60 let Černá Jana, 70 let Bušil Antonín, 70 let Hrušková Marta, 75 let Nešpor Karel, 80 let Sypecký Václav, 82 let Zárubová Blanka, 82 let Hýblová Libuše, 83 let Miler Václav, 85 let Vobořil Jiří, 87 let Uhrová Miluše, 90 let Bubeníčková Jaroslava.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, osobního štěstí a pohody!

Diamantová a zlatá svatba v Ledčicích

Důkazem toho, že manželství není „nemoderní přežitou“ záležitostí, je dlouholeté spolužití našich spoluobčanů, manželů Růženy a Václava Milerových, kteří oslavili úctyhodných šedesát let společného života a Hany a Ladislava Mládkových, jež spolu žijí už plných padesát let. K diamantové i zlaté svatbě oběma manželským párům blahopřejeme a přejeme jim do dalších let hodně pevného zdraví, klidu a rodinné pohody. Nám ostatním ať jsou potřebným příkladem trvalého partnerského vztahu.

Aktualitky

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 22. 9. 2017

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

- 1) Zahájení
- 2) Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
- 3) Program
- 4) Oprava MK
- 5) Různé: a) Rozpočtové opatření č. 6
b) Dodatek č. 1 k TDI sociálního sportoviště Ledčice
- 6) Diskuze
- 7) Závěr

4) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje uzavřít smlouvu o dílo na akci „Oprava polní cesty pozemek par. č. 3217 v k. ú. Ledčice s firmou: STRABAG a.s. za cenu 1 111 396,74 Kč včetně DPH.

Pořadí firem dle hodnotícího kritéria – to znamená výsledné pořadí firem.

Pořadí vítězné	firma	Cena celková včetně DPH
1	STRABAG a. s. Na Bělidle 198/21, 150 00 Praha 5 IČ 60838744	1 111 396,74 Kč
2	Jiří Toman Kbel 161, Benátky nad Jizerou IČ 12540731	1 167 785,50 Kč
3	ALFA – OMEGA KOMPLET s. r. o. IČ 04926811	1 198 611,00 Kč

Zastupitelstvo obce Ledčice pověřuje starostku obce podpisem Smlouvy o dílo.

Usnesení č. 65 bylo schváleno.

Bod 5) Různé

a) Rozpočtové opatření č. 6

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Rozpočtové opatření č. 6.

Usnesení č. 66 bylo schváleno.

b) Dodatek č. 1 k TDI sociálního sportoviště Ledčice

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Dodatek č. 1 - Smlouvy o TDI sociálního zázemí sportoviště Ledčice.

Usnesení č. 67 bylo schváleno.

6) Diskuze

- Informace o povolení sjezdu k pozemku p. č. 3029 pro Ing. Králíčka
- Svatováclavský běh 30. 9. 2017 - zapojení ZO do soutěží
- Informace o schválení dotaci - zeleň podél polních cest (Lada, směr cvičák)
- Poničené sezení „u křížku“ na Skalce – nutná oprava

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 23. 11. 2017

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

- 1) Zahájení
- 2) Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
- 3) Program

- 4) Dohoda o změně veřejnoprávní smlouvy
- 5) Pošta PARTNER
- 6) Prodej pozemku - záměr
- 7) Různé: a) Příprava rozpočtu
b) Úprava vstupů na hřbitov
c) Nařízení vlády 318/2017 o výši odměn zastupitelstev ÚSC
- 8) Diskuze
- 9) Závěr

Bod 4) Dohoda o změně veřejnosprávní smlouvy

- 1) OZ konstatuje, že město Kralupy nad Vltavou má vytvořeny podmínky k zabezpečení výkonu státní správy na úseku přestupků pro obec Ledčice.
 - 2) OZ schvaluje uzavření dohody o změně veřejnoprávní smlouvy s městem Kralupy nad Vltavou v předloženém znění, jejímž předmětem je zabezpečení výkonu státní správy na úseku přestupků.
 - 3) OZ pověřuje starostku podpisem dohody o změně veřejnoprávní smlouvy s městem Kralupy nad Vltavou.
- Usnesení č. 71 bylo schváleno.

Bod 5) POŠTA PARTNER

Zastupitelstvo obce Ledčice nesouhlasí se zrušením pošty v obci Ledčice. O dalším postupu v projektu POŠTA PARTNER bude vycházet z aktuálního vývoje situace.

Usnesení č. 72 bylo schváleno.

Bod 6) PRODEJ POZEMKU

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje prodej pozemku, vypracování geometrického plánu pro oddělení pozemku par. č. 3270 a vyvěšení záměru předmětného pozemku ve vlastnictví obce Ledčice.

Usnesení č. 73 bylo schváleno.

Bod 7) Různé

a) Příprava rozpočtu na rok 2018

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje vyvěšení návrhu rozpočtu pro rok 2018.

Usnesení č. 74 bylo schváleno.

b) Úprava vstupů na hřbitov

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje úpravu obou vstupů na místní hřbitovy ve vlastnictví Obce Ledčice.

Usnesení č. 75 bylo schváleno.

c) Nařízení vlády 318/2017 o výši odměn zastupitelstev ÚSC

Zastupitelstvo obce Ledčice bere na vědomí NV 318/2017 o výši odměn zastupitelstev ÚSC a rozhodlo nenavyšovat odměny neuvolněným členům zastupitelstva.

Usnesení č. 76 bylo schváleno.

Bod 8) Diskuze

- Starostka pozvala přítomné na adventní akce (jarmark, koncerty, divadlo pro děti, Senior klub atd.)
- Tomáš Uher – dotaz k pokračujícím pracím na sociálním zázemí pro sportoviště.
- Odpověď starostka – práce pokračují dle plánu (obklady, zateplení atd.)
- Tomáš Uher – bude probíhat odbahnění rybníku ještě do konce roku 2017?
- Odpověď starostka: konečné rozhodnutí od Ministerstva zemědělství ČR jsme obdrželi dnes 23. 11. 2017 a pravděpodobně stavbu do konce roku nezačneme.
- Josef Miler – navrhl, aby se pokračovalo v opravě chodníku z návsi směrem na Lada.

Okénko do knihovny

Na ty velikonoční prázdniny v jednom malém anglickém městečku dlouho nezapomenou. Se starým podivínským strýcem Robertem, který se nečekaně objeví, totiž přichází záhada. Ze zámku se ztrácejí cenné listiny a vzácné tisky. Roger, Diana, vtipálek Pajda a jejich nerozlučný kamarád pes Ťulpa, hlavní hrdinové napínavé knížky pro děti **Enid Blytonové Záhada zelené rukavice**, se pustí do pátrání. Jak asi dopadne?

Víte, jak se připraví gratinované brambory? Víte, co jsou to růsti nebo jak upravit tresku s bramborami a šafránem? A co takhle bramborovo-slaninové dortíky či bramborový koláč? Třeba by vám s dobrým vínem zachutnaly. Nejen tyto, ale spoustu dalších dobrot, které zpestří váš jídelníček, si můžete vyzkoušet podle knížky nazvané **Brambory 50 snadných receptů**. Nechce se vám vařit? Pak bychom zvláště „kukačkám“, ženám z KUKu mohli nabídnout náměty na ruční práce. Kouzlení z papíru, zpracování moduritu – korálky, šperky, dekorativní předměty, to všechno nabízejí publikace opatřené podrobnými návody, jak při práci postupovat a doplněné četnými barevnými obrázky.

Našli jste na půdě, ve sklepě či na dně almary zapadlou otlučenou starou konev, skříňku, krabičku, hrníček nebo podnos... Nevíte, co s tím? Lucie Dvořáková vám prostřednictvím publikace **Kouzelné proměny** poradí, jak ze starého nově a stylově vytvoříte předmět, který vám nebo vašim blízkým bude dělat radost.

Přijďte do naší knihovny, kam doputovala další várka nových knih z výměnného fondu z Kladna.

ju

Česká čtenářská republika

Rčení „řekni mi, co čteš, a já ti řeknu, jaký jsi“ už neplatí. Podle literárního vědce Jiřího Trávnicka z Ústavu pro českou literaturu AV ČR je mnohem důležitější důvod, motivace, proč čteme.

Češi čtou poměrně hodně. Za rok je to průměrně dvanáct knih. Mimochodem, u nás v Ledčicích máme jináčí borce. Takové, kteří měsíčně přečtou pět až šest knih!

Třetina z nás pravidelně navštěvuje veřejné knihovny. Z průzkumu, který Jiří Trávniček provedl v uplynulých šesti letech, vyplynula další zajímavá fakta. Tak například, že žena, minimálně středoškolského vzdělání, z většího města, spíše v seniorském věku je typickým českým čtenářem.

Dalším z fenoménů jsou vícegenerační knihovny, Betty MacDonaldová a foglarovky. Muži a ženy sahají po odlišných titulech. Trvalkou českých žen je kniha Vejce a já od zmíněné Betty MacDonaldové (veřejně přiznávám, mne nijak nezaujala). Pro mnoho českých žen je ale údajně biblí. Kvůli nadhledu, humoru a optimismu, s nímž autorka zvládá životní situace. Evergreenem jsou Foglarovy příběhy. „Snad fungují otcovská doporučení a věčná klukovská touha prožít dobrodružství,“ vysvětluje v Magazínu Práva (25. 11. 2017) Jiří Trávniček neutuchající mezigenerační oblibu foglarovek. „Za pubertou ale jejich kouzlo mizí.“

Knížky jsou v našem životě stále přítomny. Bývají dokonce jedním z nejčastějších dáreků. Nezměnily na tom nic ani elektronické čtečky. „Jejich obliba neroste, naopak. I mladí je používají často z pragmatických důvodů, například, když jedou na dovolenou. Kniha je artefakt, který si lze osahat a očichat, stále boduje na prvním místě.“ Tato Trávnickova slova na základě zkušeností z naší knihovny mohou potvrdit. Papírová kniha má duši, cítíte z ní autora, úsilí, které při jejím psaní musel vynaložit. V rukách čtenáře žije, promlouvá k němu intenzivněji právě díky těsnému tělesnému kontaktu.

Českým specifikem jsou domácí knihovny. Nikde ve světě nejsou tak běžné jako v našich domácnostech. Pouhá dvě procenta Čechů nemají doma ani jednu knížku. V průměru jich vlastníme na 250, což je asi šest až sedm metrových polic, upřesňuje vědec. Velikost domácích knihoven roste se vzděláním, s věkem a ekonomickým standardem.

„Bývají často mezigeneračním poutem, které sahá někdy až do první republiky, určité však do padesátých let minulého století. Přítomnost domácí knihovny čtenáři vnímají jako určitou jistotu i pohodlí,“ uzavírá Trávniček, který své poznatky shrnul do knihy Česká čtenářská republika.

Také v Ledčicích jsou celé rodiny, které si lásku ke knížkám předávají z generace na generaci. Přicházejí si je do knihovny půjčit nejen maminky s dětmi, ale také babičky s vnoučaty. Některé děti ochotně prozrazují, že ve volných chvílích se u nich doma pořád čte. „Čte mamka, tatka, babička...“ A to je dobře. Takže, přijďte do naší knihovny. Určitě si tu každý najde něco pro sebe.

ju

Oznámení o konání Tříkrálové sbírky 2018 v Roudnici n.L. a okolních obcích

Vážení a milí, dnech **1. - 7. 1. 2018**, se bude v Roudnici nad Labem a okolních obcích konat tradiční **Tříkrálová sbírka**, jejímž hlavním účelem je především pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším sociálně potřebným skupinám lidí a to zejména v regionech, kde sbírka probíhá.

Předpokládáme, že budeme koledovat během víkendu 6. a 7. ledna 2018 v době od 10.00 do 20.00 hod. Pokud se nám podaří vytvořit větší počet skupinek koledníků, můžou dorazit už i ve čtvrtek 4. 1. 2018 nebo pátek 5. 1. 2018.

Každoročně se snažíme obejít co největší počet obcí, ale ne vždy se to podaří, takže se předem omlouváme, pokud se do Vaší obce náhodou nedostaneme. Z tohoto důvodu v letošním roce nabízíme možnost, aby jste si v obcích vytvořili vlastní skupinky tří dětských koledníků. Děti jsou v domácím prostředí, doprovází je místní dospělí, kteří jsou znali místních poměrů a mohou si koledování časově rozvrhnout podle toho, jak jim to vyhovuje. Pokud se najdou v obci šikovné děti a ochotný dospělý dobrovolník, dejte nám prosím vědět nejlépe přes obecní úřad nejpozději do pátku 22. prosince 2017, abychom věděli, že pro Vaši obec nemusíme zajišťovat naše koledníky. Podrobnější informace o náboru koledníků a celé sbírce najdete na našich webových stránkách www.charitaroudnice.cz.

Těším se na spolupráci a přeji hezké prožití adventní doby.

S pozdravem a přáním všeho dobrého

Ing. Zdenka Pětníková

ředitelka Farní charity Roudnice nad Labem

Za organizaci a průběh Tříkrálové sbírky 2018 odpovídá Farní charita Roudnice n.L.

Tříkrálová sbírka se bude provádět přenosnými, zapečetěnými sbírkovými pokladničkami.

Farní charita obdržela Osvědčení oznámení o konání veřejné sbírky od Magistrátu hlavního města Prahy.

Kulturní střípky

Nebud'me příští rok kormutliví

Vážení čtenáři Ledčických novinek, letos naposledy se setkáváme u **jazykového koutku**, jehož nečekaně příznivý ohlas mě velmi těší. Mám radost, že se pomaloučku polehoučku společně prodíráme nesmírnou spletností našeho rodného jazyka a jsme jistě také náležitě pyšní na to, jak krásnou, starobylou, bohatou a jadrnou řečí u nás - v srdci Evropy - vlastně mluvíme. A nebojme se. Český jazyk jen tak nezahyne. Důkazem nám budiž i následující „lamentující“ citace z dob minulých:

„Zahostilat' se pohříchu u nás jakási pohodlnost jazyková, ba zvykové už nedbání ryzí a přesné mluvy. Řeč bývá přeplněna slovy cizími, chybnými tvary a vazbami a pozorovati možno dokonce i zálibu ve slovech a tvarech obhroublých a vulgárních. Tyto kazimluvy, vulgarismy a cizomluvy slýchati jest bohužel i ve škole. Žáci zvykše jim jinde, přenášejí je do školy a odtud do dalšího života svého a neodkládají jich ani, když již vstoupili do řad vzdělanectva. **Tento zjev nemůže býti nazván než kormutlivým.**“ (Z výnosu Zemské školní rady pro Království české ze dne 1. 12. 1916, čís. III- B 1781a-i)

„Nikde v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a na Slovensku se nemluví češtinou tak hrubou, nesprávnou, neotesanou a odpuzující, jako u nás v Praze. Zde jakoby jazyková otrlost byla přešla přímo v jakousi jazykovou perversi. V Praze v běžném hovoru i ten, kdo by dovedl mluvit slušně, pomalu se stydí slušně mluvit, aby mu nebyla vytýkána přepjatost. Zjemnit tedy trochu jazykový cit Pražanů, toť by byl již sám o sobě veliký úspěch.“ (Naše řeč, 1917).

„Poradní sbor pro otázky reklamní (PSR.) při Ústavu lidské práce v Praze oznamuje v svém čtvrtém oběžníku, že se rozhodl hájiti všude stanovisko, aby se při provádění náboru užívalo výhradně správného jazyka. Odborný jazyk náborový je podřízen pravidlům a zásadám jazyka spisovného; z jazyka lidového může čerpat jen opatrně a s náležitou rozvahou. Avšak nesmí se znešvařovat jazykem vulgárním, periferním, argotem a slangem, a to ani tehdy, když by se užitím takových výrazů v některých případech snad zvýšil úspěch náboru. I když někteří reklamní odborníci zastávají v této věci názor odlišný, PSR. s tím souhlasit nemůže“ (časopis Naše řeč, 1940).

„Já mluvím a pyšu už od maličkosti, já mluvil na svém divadle za králové a za princové a jiné visoké perzonalie a nikdy mě nigdo neřek, že je to špatně. Dávate mi ponaučení stran cizých slof, abichich neužíval. Velectené pánové, díž já vyřeknu cizé slovo, vým, proč to dělám a co to zna mena. Mušým prosit, abyste vitiskli všecko tak, jak to 100ji na papýře: Nebojť vým, co píšu. Ja sem sice ze stariho segulum, ale teť sou mladé profezorové a taky pyše každy jináč. Tedi prosym, žádni korydori v mým mánu kryptě, sic to stratí svou dyluviálnost.“ (Vavřinec Lebeda, 1888; citace podle A. Sticha: Jazykověda – věc veřejná.)

„Dobré jest pravidlo: Piš, jak se mluví; ale jest i druhé: Mluv, jak se píše. Dokud nebude šetřeno pravidla druhého, nemůže první všude průchod míti, jinak bychom potvory jako míti recht, jíti furt, býti auf, jíti aus ... bez rozpaku psáti mohli.“ (Josef Jungmann Napomínatel, 1843)

„Jazyk, vyšed z nadšeného ducha lidského a pln jsa poesie jako život, poletuje, kde mu libo. I musíme při tom rozmanitěm proplétání a rozplyvání se jeho spokojiti srdce své, jestli jenom hlavní proud jsme postihli, hlavním zákonům přišli na stopu.“ (F. L. Čelakovský, 1837)

Minule jsem vám slíbila přiblížit **mluvu naší omladiny**. I takový výše zmíněný František Ladislav Čelakovský by dnes (naslouchaje mládeži třeba u autobusové zastávky) jen zíral na přehlídku „poetických“ výrazů přibližujících ostatním „volům“ romantické a košaté zážitky s roštěnkama, páč byly fakt hustý. A co říkáte následující „švahilštině“? „Fotni to tím tvým pětkovým ajfounem a přes apku to uprav a sendni na fejsko. Pak mi písni, ti to volajkuju.“ Tak nějak hovoří borci, úletáci, kotlety, lasičky, zkrátka cool teenageri.

Myslím si, že by chudáci pánové Čelakovský, Jungmann, Čapek a další ani zdaleka „nepochytili“ proud tekoucí mluvy. Nejspíš by zkrátka netušili (stejně jako já), o čem že je to řeč a nad čím ty děti tak nadšeně hýkají. Zatímco zhruba před deseti lety byla čeština obohacena o výrazy hustý, krutopřísný, vymazlený, boží, vystajlovaný nebo fejs, o čemž už i my dříve narození víme, že jde o zkratku pro facebook, další výrazy stále přibývají. Kupříkladu, když dítě řekne, že je něco random, vězte, že je to divné, hloupé, takzvaně mimo. Stejně tak zpozorněme, jestliže někdo na naši adresu řekne, že jsme lama. To je výraz pro lidi, kteří to neumějí s počítači, elektronikou, zkrátka - v očích teenagerů - naprostí nýmandi.

Naopak, není větší blaha, když dítě prohodí na naši adresu slovo swag. Znamená to, že jsme dobře oblečení, že skvěle vypadáme, že máme styl. To je pak náš vztah takzvaně v ouklendu, což je výraz pro to, když se puberťákům něco jeví být v naprostém pořádku. Podobně pochvalné je, jestliže jsme naklepaní jak řízky (tedy „vymakaní“ do posledního detailu), nebo zaslechnete-li: „Hele, koukej na to roští laskonek“ - (tedy „houf“ pěkných žen či dívek). Pařit znamená hrát počítačové hry, hákovat je chodit za školu. Neodolatelné přirovnání je: „vypadá jako reklama na hlad“ v souvislosti s hodně štíhlou dívkou.

„Na tom není nic divného, že mladá generace používá jiný jazyk,“ říká paní profesorka z FFUK, Katedry českého jazyka. „Mladí lidé se snaží zaujmout vrstevníky a zároveň se odlišit od střední a starší generace. Studentský slang pracuje víc s přenášením významů, se slovním humorem a dada logikou, s jazykovými hříčkami. Tvorba těchto slov vyžaduje jistou kreativitu a leckteré kousky se stávají „dědictvím lidu studentského“ po mnoha generaci. Z tohoto „zlatého fondu“ jmenujme například babinet (školní kabinet obývaný pedagožkami), bistro U Traviče (školní jídelna) či místo činu (záchod). A tak naši mládež nezatrácujeme. Nebyli jsme jiní, jen si vzpomeňte...“

Do Ledčic jsem naplavena ze severozápadní „Suděty“ a generace mě babičky používala kouzelné paskvily, které ale od války téměř ustoupily. Mladší lidé už výrazy jako kšeť, šnuptychl nebo lajntuch neznají, nebo jen pasivně. Staletý německý vliv, myslím si, nezanechal v češtině tolik neplechů jako pár let vlivu angličtiny. Jsem více méně jazykový staromilec, ale taky lajkuju a gúgluju. Vadí mi ale všechny ty vorkšopy, outfity, velnesy, hedlajny, ounpnstrímy a kdo ví co ještě, jichž je čeština plná, třebaže je dokáže vyjádřit mnohem libozvučněji. Pevně ale věřím, že také tato situace časem vyšumí, tak jako vyšuměly germanizmy či levné čínské a jiné cizí zboží v údajně „jedničkové“ kvalitě. Dnes už se konečně vše vrací k normálu, jak jste si určitě všimli. Protože jsem životní optimistka, **věřím v renesanci češtiny**. A budeme-li právě my, jeden každý z nás, mluvit, jak nám „zobák narost“, nesklozujeme-li do okaté „módnosti“ a hlavně si budeme pocvičovat mozek přemýšlením, jak to či ono říct **hezky česky**, nemusíme mít o svůj rodný jazyk strach. Závěrem jednu perličku: zkuste si tipnout, proč je dnes každý „manažer“ či „víajpík“ zván frikulínem? Že by byli někým z balady Karla Havlíčka Borovského? Kdepak! Frikulín je člověk, který je free, cool a in. Takové etymologické salto mortale, nezdá se vám?

Příště už se opět vrátíme k „seriózním“ jazykovým úskalím, jako je například **rod životný a neživotný**, nebo další „lahůdka“ – **podmiňovací způsob**. To je skutečná „věda“, na níž mnohý z nás dokáže ztroskotat, ale jíž se naučíme zdolat lehce a s elegancí...

A protože je **období adventu**, čekají nás **Vánoce**, a po nich **Silvestr**, podívejme se s mým milovaným a uctívaným Josefem Jungmannem na zajímavosti českého jazyka z té bohuľibější a laskavější stránky:

„*Nuch*“ byl za Jungmanna čich a „*nuchání*“ čicháním. Tehdy měli také „*nuchací tabák*“ a místo „*navonět či přivonět*“ mohli říct „*naňuchati se*“...

Moje maminka často používala „*nucháčky*“, což byly dózičky s víčkem, které používala k uchovávání čaje nebo kávy. Nesloužily k pití, ale k tomu, abychom si zkrátka „*oňuchali*“ tu správnou vůni. Zároveň mě teď napadlo, jestli není nějaká příbuznost se slovesem „*poňuchňat*“, což znamená jemně se mazlit – u nás v Ledčicích se často říká i „*poňuchňat*“ miminko – nasát jeho nádhernou vůni...

Je známo, že jedním z motivů našeho národního obrození byla „*soutěž*“ s Němci. A tak obrozenci vyhledávali „*oblasti*“, v nichž byli naši sousedé „*napřed*“, a v nichž je tedy bylo třeba „*dohnat a předejnat*“. Josef Jungmann se kupříkladu dozvěděl, že Němci mají „*sbírku způsobů mluvení o opilosti*“, čítající 158 obrátů. V roce 1845 proto zveřejnil podobnou sbírku českou, obsahující 87 obrátů. Sám k nim říká: „*Já zřetel máje k zachování všeho, co jest české (...), počal jsem je sbírat, pokud to možné člověku v mokré čtvrti nebývajícímu. Jsme v tom daleko za Němci, leda že mne má neznámost mylí, a někdo jiný, najda více než já výrazů, palmu jim z ruky vytrhne.*“

My dnes jen díky jeho usilovné práci víme, že o opilci bylo tehdy možno říct, že „*jest střelený*“, „*natrklý*“ či „*zbryndaný*“. Zpitý „*má klín v hlavě*“ či „*pivku*“, též „*je blahoslaven*“, „*zmokl, ano nepršelo*“, případně „*s kvasnicemi vyžral*“... Jen už se asi bohužel nedozvíme, jak přesně slovní jazykozpytec svůj terénní výzkum prováděl, neboť jeho současníci vzpomínali, že Jungmann opravdu nebyl kumpán na flámy. Chodil jen párkrát za rok do jediné hospody na Starém Městě a naprosto bez výjimky si nedával víc než jedno pivo.

„*Srk*“ jest dle Jungmanna „*hlahol, který se dělá, když se poloupysky (přivřenými ústy) voda neb co jiného tekutého do úst táhne*“, „*srkač*“ pak „*srkající*“ a „*srkačka*“, „*ženská která srká*“. O slově „*srkati*“ se ve Slovníku spisovného jazyka českého píše: „*1. (co) po malých doušcích, po troškách (nějakou tekutinu) do sebe vtahovat, sát (zpravidla s přivřenými rty), a vydávat tím zvláštní zvuk; ... 2. vydávat při pití (nebo při jídle) zvl. zvuk vtahováním nápoje (nebo řídkého pokrmu) po doušcích: hlasitě srkání; ... 3. řidčeji poněkud zastarale po troškách téci tenkým praménkem, slabým proudem; crkat 1, crčet 1: srkání padajícího deště (poprvé uvedl Klostermann).*“

Vánočkovati – vánoce světiti, jako čeledníci, kteří když jdou do služby, ostanou as dvě neděle doma, a prázdnují. (J. Jungmann, 1840)

A tak přeji nám všem, abychom si co nejlépe, v plném zdraví, klidu a rodinné pohodě **vánočkovali** nadcházející svátky, láskyplně se **poňuchňali** i **naňuchali** si co nejvíce vánočních vůní. **Srkejme** život po malých doušcích a hlavně nebudme **kormutliví**. Těším se na setkání s vámi v roce 2018 – ať už na stránkách Ledčických novinek, nebo na ta skutečná. IP

Vrátili jsme se v čase

Nadšeně a rádi. Dodejme, mnozí z nás dokonce omládli o více než půl století. To by stálo za zaznamenání do známé Guinnessovy knihy rekordů. Za poznámku rozhodně stojí i fakt, že jsme k tomu nepotřebovali hltať ani rádoby zázračné pilulky, ani jsme nemuseli podstoupit plastickou operaci. Odborník by nad naší proměnou zajisté žasl. My v Ledčicích však víme své.

To naše mládí se nám vrátilo – byť jen na nějaké tři hodinky – díky melodiím, které nestárnou, a myslím, že ani nikdy nezevšední. Zrodily se totiž přímo ze srdcí svých tvůrců, a tak žijí dál, putují z generace na generaci, aby do duší živáčků přinášely radost a mír. V sobotu 2. prosince jsme se o tom opět přesvědčili U Cinků.

Na tradiční koncert milých hostů Petra Puka a Dicka Overdevesta přišli nejen ledčičtí, ale také hodně přespolních. Sál byl nabitý do posledního místečka. Není divu, neboť oba protagonisté u nás vystupovali několikrát a pokaždé s sebou přinesli chlapské charisma, skvělou náladu, sympatický úsměv, mnoho nostalgických vzpomínek na časy minulé i tolik potřebnou naději do budoucnosti. Navodit tak skvělou atmosféru a „přimět“ posluchače k pospolitosti a pocitu sounáležitosti není totiž dáno každému. Jsme rádi, že Dick i Petr to umí a navíc Ledčice považují za místo, kam se rádi vrací.

Svémi melodiemi - chytlavými i tklivými, smutnými i rozdváděnými - dokázali rozezpívat přítomné, ať už jim bylo šestnáct nebo sedmdesát let. Písníčka střídala písničku v rychlém sledu, takže si sál rozverně společně s „kluky“ na podiu notoval anglickou verzi Hello Mary Lou, z roku 1961 od Ricky Nelsona, stejně, jako kdysi Milan Chladil:

*„Je nás jedenáct, nejsem sám,
my všichni jsme tvou krásou opilí.
Je nás jedenáct a já se ptám,
koho z nás oslovíš: 'Můj milý!'“*

Vzápětí se svěřil se svým „trápením“ Dick Overdevest, kterému se zastesklo po časech, kdy si jako chlap mohl dělat, co chtěl. „*Je to odvážné, uvážeme-li, že zpívá před svou manželkou,*“ popichoval ho Petr Puk.

Zazněly písně Beatles, Rolling Stones, promíchané s country muzikou... Na závěr jsme si, jak s „káravým“ smíchem poznamenal Petr Puk, doslova vydupali toho večera další „opravdu poslední píseň“. Před mnoha lety ji složil a nazpíval Jiří Suchý - Prámínek vlasů.

*„Když měsíc rozlije světlo své po kraji
a hvězdy řeknou, že čas je jít spát,
prámínek vlasů jí ustříhnu potají
Komu? No přece té, kterou mám rád.“*

Byla sobota a my se rozcházeli domů s vírou, že se s Gentlemen's Agreement za rok U Cinků opět sejdem. Šli jsme, co noha nohu mině. Nač také spěchat?! Vždyť v textu se přece praví:

*„Na bílém polštáři do kroužku stočený,
zbude tu po tobě prámínek vlasů,
já nebudu vstávat, dál chci ležet zasněný,
je totiž neděle a mám dost času.“*

jv

Ledčice mezi slavnými, slavní v Ledčicích

„Aby bylo jasno, milé dámy, kdybych se snad čistou náhodou některé z vás podíval na kolínka, nepůjde z mé strany o sexuální harašení. Ale nebude-li se vám to líbit, můžete si stěžovat,“ naoko vážně, leč s rozšafným úsměvem a s čertíky v očích spustil Karel Weinlich (nar. 1930). Kdo se zajímá o rozhlasovou tvorbu, určitě jméno tohoto moudrého muže zná. A kdo měl štěstí se s ním setkat osobně, pak ví, že nezkaží žádnou legraci.

Karel Weinlich patří do řady rozhlasových osobností, které si svou prací vysloužily jednoznačnou nálepku - v jeho případě je to „pohádkář český“, jak se sám hrdě označuje. Nejen za režijní práce, ale i za svou další tvorbu obdržel ocenění, tvůrčí prémie a zvláštní uznání. Třebaže v srpnu 1996 odešel do důchodu, jako externista s Českým rozhlasem spolupracuje dosud. A dodejme, že si nenechá ujít žádnou příležitost k setkání s lidmi od fochu, jak se lidově říká, ani s vděčnými posluchači jeho vyprávění. A právě on si laskavě rýpl do pořadu Máte slovo Michaely Jílkové. Ve čtvrtek 23. listopadu se v něm totiž dost divoce diskutovalo o sexuálním obtěžování. Nezaujatý divák musel mít z pořadu dojem, že pokud se feministky někdy ujmou vlády, nebude moci muž ani galantně ženě pomoci do kabátu či jí otevřít dveře, aby nebyl osočen z nekalých úmyslů. Toho večera se Česká televize postarala o docela slušný rozruch. Právě na něj Karel Weinlich narážel.

A jak se ukázalo, nebyl sám. Vratislava Ebra, iniciátora a současně i průvodce **setkání potomků slavných**, které se konalo poslední letošní listopadovou sobotu v Praze, to natolik pobavilo, že se veřejně přiznal ke svému poklesku. Netajil se, že se ho dopouští poměrně často a s nadšením:

„Na kolínka sahám minimálně jednou týdně.“

Do nastalého ticha dodal. „Je velice příjemné se jich dotýkat a stojí mne to pouhých devatenáct devadesát.“

„Jak je to možné,“ zahrál si naivku rozhlasový režisér.

„Osahávám je v samošce. Pak se je vezmu domů...“ odmlčel se.

„... a uvařím.“

„Jsou to přece těstoviny.“

To Aťka Janoušková (nar. 1930) řešila zcela jiný problém. Moderování totiž převzal bezmála dvoumetrový muž, vedle něhož se její droboučká postavička zcela ztrácela. A tak Vráťa Ebr přispěchal s operativním řešením. Nabídl židli a Aťku Januškovou vyzval, aby se na ni postavila.

„Mám strach z výšek,“ vypískla naše nejmenší herečka, nicméně s Vráťovou pomocí na stoličku vylezla

a rozhledla se místností, zaplněnou lidičkami nejrůznějších profesí.

„Co tomu říkáte, dívat se na svět z takové výšky?“ vyzvídal moderátor.

„Je to poněkud nezvyklé, ale krásné,“ opáčila žena, jež stála u kolébky českého dabingu a dabuje dodnes.

Ostatně, kdo by neznal její hlas, který zaznívá z pohádek o Včelce Máje, z Příběhů včelích medvídků či Broučků?!

Gustav Oplustil (nar. 1926), český televizní a rozhlasový scenárista, dramaturg, režisér a příležitostný herec malých rolí, na setkání prohlásil, že sice není potomkem slavných, ale potomkem zaručeně je. Nechal se slyšet, že toho sepsal docela hodně (Diskotéka pro starší a pokročilé, Malé dějiny jedné rodiny, Kabaret u dobré pohody...) a nejráději by si užíval klidu a života. Nečinně však sotva dokáže sedět.

Herečka Zdenka Procházková (nar. 1926), někdejší manželka Karla Högera, představitelka řady rolí ztvárněných doma i v zahraničí - třeba Lídy Baarové - a mimo jiné nositelka ceny ministra kultury Artis Bohemiae amicis, nestačila s noblesou jí vlastní podepisovat své fotografie a svou životopisnou

knížku. Přítomný potomek J. A. Komenského, jenž prý má po něm nos, zažertoval, že nikdo z rodiny nemohl přijet, jelikož všichni žijí v Americe, přece jenom je to do Vršovic poněkud z ruky, a tak vyslali jeho. Kdo by se s tímto milovníkem mrazuvzdorných bambusů chtěl setkat, je zván do Bambusária Rosteto, specializovaného zahradnictví v Praze 7-Troji. Herec a dabér Dalimil Klapka usedl skromně do koutka a pozoroval mumraj kolem, čas od času rozvířený nakažlivým smíchem Ivanky Deváté.

Mezi slavnými a jejich potomky o sobě daly vědět i starostka Jiřina Michovská s paní Cinkovou. Povyprávěly o zrekonstruovaném, památkově chráněném stavení Cinků a přítomně pozvaly na výstavu snímků z dílny předního českého fotografa Romana Blaška. Připravil putovní expozici složenou z děl, která pořídil na loňském setkání potomků slavných. V únoru 2018 bude k vidění také v Ledčicích U Cinků. Zahájí ji Vratislav Ebr se svými hosty. jv

Kumštovní klub ledčických paní a dívek v akci

Následující fotografie nepotřebují komentáře, neboť všechny tyto ženy si zaslouží poděkování. Svůj volný čas, šikovné ruce a kreativitu věnovaly přípravě oslav nejkrásnějšího období roku - adventu, opředenému liturgickými a lidovými zvyky. Jejich výtvořky jsme mohli ochutnat, ale i nakoupit na tradičním vánočním jarmarku a dalších akcích. Zasluhou ledčických žen se také zrodila rozsáhlá a velmi zajímavá výstava, zapůjčených, většinou historických betlémů, která je k nahlédnutí v našem malém muzeu U Cinků. Navštívit jarmark i výstavu můžete v době, kdy se budou konat například loutkové představení divadelní pohádky Drak, Senior klub, Rybova Česká mše vánoční, ale i jindy...

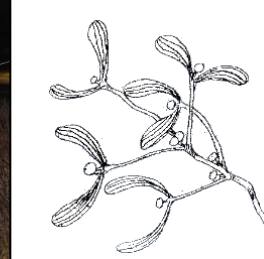
Cvičení u Cinků

Každý čtvrtek se v podvečer ve velkém sále scházejí místní pohybumilovné ženy, aby si při rehabilitačních cvičeních s prvky jógy protáhly svá těla. Nápomocná je jim meditační hudba a milé slovo paní instruktorky. Máte-li chuť, přijďte si také zacvičit.

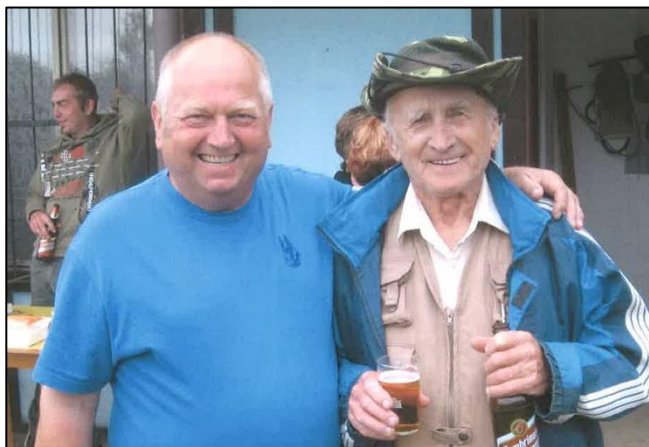

Adventní setkání na ledčické návsi

Letos jsme společně oslavili přátelské jubilejní dvacáté setkání u Živého betléma, při kterém tradičně zahrál vánoční písně a koledy Podřipský žesťový kvintet, přišel i Mikuláš se svojí suitou a účinkující děti přinesly radost a potěšení nám všem. Třešinkou na dortu byl obdivovaný a stále obležený zvěřinec biblických zvířat. Návštěvníci se mohli osvěžit voňavým „svaračkem“ podávaným s vánočním cukrovím.

Z minulosti i současnosti ZKO Ledčice

Naše kynologická organizace byla založena v roce 1956. Ze zakládajících členů ještě pan Petráš občas dochází na cvičiště a pan Košťák je dokonce při výcviku stále aktivní.

Zabýváme se chovem a výcvikem služebních psů. Za dobu trvání ZKO se ve vedení vystříдалo šest předsedů. Současný předseda Jiří Bušil tuto funkci s dvouletou přestávkou vykonává od roku 1979.

Organizaci v uplynulých letech prošlo přibližně 130 členů. V současnosti jich má dvacetpět. Celkem čtyřikrát jsme měnili místo cvičiště, než jsme se natrvalo usadili na Ladech. Zde jsme si v roce 1983 svépomocí postavili klubovnu a v roce 2000 jsme pozemek odkoupili od Obce Ledčice.

Uspořádali jsme stovky zkoušek, účastnili se bonitací, výstav a chovných svodů s velmi dobrými výsledky. Zorganizovali jsme několik dětských dnů. Na každý vždy přišlo na 150 dětí. K akcím, které jsme připravili, patří rovněž branné dny pro děti. V posledních letech s Mysliveckým sdružením Ledčice - Jeviněves pravidelně pořádáme Dny dětí a zvířat, spojené s koncem letních prázdnin. Na počest bývalého předsedy jsme iniciovali a organizačně zabezpečili dvanáct ročníků Memoriálu Františka Justa.

V rámci organizace působí čtyři chovné stanice německých ovčáků. Na vlastním cvičišti a pro obec jsme odpracovali tisíce brigádnických hodin. Během roku jsme průběžně upravovali nejen cvičiště, ale i překážkovou dráhu. V příštím roce bychom chtěli dle našich potřeb upravit pravou stranu cvičiště a celé je oplotit, což by mnohé vyřešilo.

Jak již bylo uvedeno, působíme na vlastním cvičišti, kde nám údržbu travnaté plochy zajišťuje obec, s níž máme velmi dobrou spolupráci.

Mezi naše členy patří také mistr sportu, který se sedmadvacetkrát zúčastnil mistrovství republiky a devatenáctkrát mistrovství světa. Je trojnásobným mistrem republiky a složil **neuvěřitelných 460 zkoušek z výkonu, což v naší zemi nikdo nedokázal.**

V letošním roce jsme připravili dvoje zkoušky z výkonu. Na prvních bylo deset účastníků, z toho devět je složilo úspěšně. Na druhé se přihlásilo rovněž deset psů, z toho deset psů složilo. Naši členové se také zúčastnili výstav ve Štětí, Mělníku, Praze, Českém Brodě a Sadské. Vždy jsme byli hodnoceni známkou výborný nebo velmi dobrý. Nikdy ne hůře. Na bonitacích v Sadské, Mělníku a Praze z šesti psů čtyři obdrželi první třídu chovnosti a dva druhou třídu.

Závody jsme našimi psy obsadili v Rakovníku, Pcherech, Roudnici nad Labem, Mělníku a Nýřanech. Ani tady jsme si nevedli špatně:

- **Rea z Dvořákova sadu** na kvalifikaci v Rakovníku, na mistrovství republiky (MR) obsadila 5. místo; v Nýřanech na MR 8. místo z 65 startujících (zkouška ZVV3). V Roudnici nad Labem na Podřípském poháru 1. místo v hlavní soutěži (ZVV3).
- **Santy Ajaxova uranie** v Pcherech obsadila 3. místo podle zkušebního řádu ZVV1.
- **Márvin Aj-Pe Bohemia** v Pcherech vybojoval první místo dle IPO1. K dalším úspěšným, kteří složili zkoušky, patří naši svěřenci **Kami od PČR, Ylto z Daskonu** (IPO3), **Sally Siac** (ZVV1), **Cedy z Daskonu** (BH), **Afi z Daskonu** (ZVV1, BH, IPO1), **Aspar z Daskonu** (BH, IPO1). To jsou ti nejúspěšnější z naší ZKO Ledčice.

Výcvikový tábor v Nadějkově jsme obsadili dvěma instruktory a šesti účastníky. Celkem jsme tedy s našimi psy složili 15 zkoušek z výkonu.

Na žádost Obce Mnetěš jsme s pěti našimi členy předvedli ukázky z výcviku služebních psů. Pro zajímavost, letošního Dne dětí a zvířat, pořádaného ve spolupráci s myslivci na konci prázdnin, se zúčastnilo bezmála 200 lidí!

Nechali jsme si vytisknout dresy s logem ZKO Ledčice a na všech zmíněných událostech v nich naši obec řádně reprezentujeme. Poděkování patří Ladislavu Mládkovi za občerstvení, které nám zajišťuje na akcích ke spokojenosti všech účastníků.

Doufám, že jste se čtením tohoto článku příliš nenudili. Snad jste se dověděli něco nového, co jste o naší kynologické organizaci nevěděli. Jak můžete vidět na snímcích, umíme se pobavit i pracovat. Závěrem dovoluji, abychom vám za celou naši ZKO Ledčice Nového roku 2018 popřáli hodně štěstí, zdraví a osobní spokojenosti.

Za ZKO Ledčice její výbor

Poděkování

Děkujeme

- paní Jaroslavě Kratochvilové za ořechy na adventní pečeni
- manželům Mrzenovým za ořechy na vánoční cukroví a dýně na tvoření
- pánům Vladimíru Císařovi a Mirkovi Královi za laskavé zapůjčení betlémů na vánoční výstavu
- paní Vlastě Hrnčířové a Miluši Doškové za starožitné věci do muzea
- panu Adamovi Svobodovi za knihy do knihovny
- Mysliveckému sdružení Ledčice-Jeviněves a panu Jiřímu Marešovi za poskytnutí kančího masa na guláš pro účinkující Rybovy Mše vánoční

Prezentace Ledčické smečky v roce 2017

Vystoupení - ukázka poslušnosti a agility

- 1. 5. 2017 Veltrusy - Společenský den
- 7. 6. 2017 Budyně na Ohři - Dětský den (pozdání PKS Straškov)
- 10. 6. 2017 Horní Beřkovic - Dětský den
- 11. 6. 2017 Račíněves - Dětský den
- 24. 6. 2017 Budihostice (pozdání PKS Straškov)

Závody

8. 4. 2017 Kralupský VOTVÍRÁK

Hofmannová Eliška a Erin 9. místo
v Kategorii L
Holubová Anna a Dorotka 6. místo
v Kategorii S

7. 6. 2017 Červnové hoPSInky Mělník

Hofmannová Eliška a Erin 1. místo
v Kategorii L

26. 8. 2017 Letní jumpiáda Mělník

Barbora Bušilová a Bessy 2. místo
v Kategorii L
Eliška Hofmannová a Erin 1. místo
v Kategorii L
Barbora Sršňová a Pipa 4. místo v Kategorii S
Anna Holubová a Dorotka 2. místo
Anna Holubová a Borek 1. místo
v Kategorii M

30. 9. 2017 „Straškovský Šikula“

Barbora Bušilová – pokročilí -
ovladatelnost 1. místo

tuneliáda 3. místo

agi 1. místo

nejvšestranější pes – děti 1. místo

Kategorie L

Eliška Hofmannová – pokročilí Machři-

ovladatelnost 2. místo

tuneliáda 2. místo

agi 3. místo

nejvšestranější pes – děti 5. místo

Kategorie L

Anička Švarcová a Diki – začátečníci -

ovladatelnost 6. místo

tuneliáda 3. místo

agi 2. místo

nejvšestranější pes – děti 5. místo

Kategorie L

Majda Blahoutová – pokročilí -

ovladatelnost 7. místo

tuneliáda 2. místo

agi 5. místo

nejvšestranější pes – děti 6. místo,

Kategorie M

Barbora Sršňová – začátečníci -

ovladatelnost 4. místo

tuneliáda 4. místo

agi 3. místo

nejvšestranější pes – děti 3. místo

Kategorie Sb

www.facebook.com/Ledcickasmecka

Pohled do historie

Víte, že....

- Korunou platíme už 120 let, od roku 1892**, kdy nahradila zlaté. Po rozpadu Rakouska-Uherska bylo po Evropě korun vícero: československá, rakouská, maďarská a jugoslávská. Zdá se, že je nikdo neměl rád, například redakce časopisu Naše řeč v roce 1921 psala, že „*korunám, těm živořícím ošuntělým, bezcenným cárům, každý přeje, aby co nejdříve zapadly do propadliště věčnosti*“ (citováno volně, ale obsahově přesně). A tak se pro naše peníze hledal nový název. Silným kandidátem byl **sokol**. Ve hře byly i další varianty jako lev, hřivna, řepa, řip, rašín, groš, frank a další. U sokolu se plánovalo, že se bude dělit na deset drápků a sto brků. Vidíte, mohli jsme platit i řepou...

Koruna měla zůstat – coby pojítka se starými časy – jako označení pro desetinu nové měny, pro setinu bylo navrženo označení **denár** (podle drobné mince z dob Přemyslovců). Jazykovědci souhlasili: „*O jméně sokol ani my nepochybujeme, že by bylo velmi šťastné; mají-li Bulhaři za základní jednotku své měny lvy, proč bychom my neměli mít jména, které je tak nerozlučně sloučeno s naším národním životem?*“ Ale zkrátka to nevyšlo, a tak máme **koruny**... Pro nás ledčické bude jistě zajímavé i to, že před roudnickou bankou v mozaice chodníku je vložena velká replika korunové mince, jejíž autorkou je uznávaná sochařka Marie Uchytilová, všeobecně známá svým pietním sousoším lidických dětí. Bedřiška Synková, dívka s lípou, se na jednokorunové minci objevila v roce 1957. Ona sama, jako politický vězeň, si ale v té době odpykávala čtvrtý rok vězení za činnost ve Skautu. Je to historický paradox, že nespravedlivě odsouzené děvče mělo vlastně pomník v kapse každého člověka. Kdyby se ukázalo, že v době vlády jedné strany má na československé minci být odsouzený člověk, mohl by sochařku, strůjce nápadu, potkat zlý konec.

- První česky psaná věta v historii naší země vznikla nedaleko Ledčic**
Zakládací listina litoměřické kapituly letos „oslavila“ 955. výročí svého vzniku. Tento bezmála tisíc let starý pamětní záznam zachycující založení litoměřické kapituly v roce 1057, je vůbec nejstarší dochovaný **originál písemného dokumentu** vzniklého v Čechách. Nejedná se o listinu (byť se tak obvykle nazývá), ale o pamětní zápis. Obsahuje navíc **český přípisek z počátku 13. století**, známý jako **první česká věta**. Věta byla vepsána primitivním pravopisem a zmiňuje se o Ploskovicích. Tento přípisek má zvláštní význam z hlediska dějin češtiny, protože toto souvětí je od roku 1936 uváděno jako nejstarší česká věta. Nicméně je pravda, že zmíněné prvenství nutně nemusí být jednoznačné. Vzhledem

k neexistenci jiných pramenů a k zevrubnému výčtu majetků, kterými byla kapitula vybavena, představuje však listina nenahraditelný pramen k poznání Čech 11. století. Listina s vepsanou českou větou se nachází ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích.

Znění litoměřického přípisu:

3. řádek: Pauel dal gest ploscouicich zemu Wlah dalgest dolaf zemu bogu ifuiatemu fcepanu feduema dufnicoma

4. řádek: bogucea afedlatu

Transkripce (přepis):

Pavel dal jest Ploskovicích zemu, Vlach dal jest Dolas zem'u bogu i svatému Ščepánu se dvěma dušnikoma, Bogučejů a Sedlatů.

IP

Česká mše vánoční

Jakub Jan Ryba

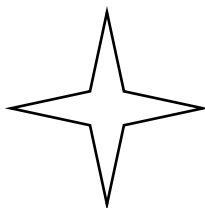

**v sobotu 16. 12. 2017 v 16.00 hodin
v kostele sv. Václava v Ledčicích**

sólisté

Dana Burešová, Kateřina Jalovcová
sólistky opery Národního divadla
Ondřej Vykoukal, Martin Kalivoda

Ledčický příležitostný sbor a orchestr
dirigent Jakub Kydlíček

Adventní program

- 14. 12. - 16.00 U Cinků - Senior klub**
- 16. 12. - 14.00 - 17.00 U Cinků - vánoční jarmark**
16.00 kostel sv. Václava - Rybova mše
- 17. 12. - 14.00 - 17.00 U Cinků - vánoční jarmark**
- 24. 12. - 21.00 kostel sv. Václava - zpívání koled**

